

ΡΩΣΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΑΝΤ. ΤΣΕΧΩΦ

ΣΤΟ ΚΟΥΡΕΙΟ

ΟΛΙΣ έφερε. Δέν είνε άκόμα έφτά ή ώρα και τό κουρείο του Μαζάφ Κούσιμς Μπλάσκον είν' άνοιχτό. 'Ο νοικιάσις του, ένα παλληκάρι είκοσι τριών χρονών, άνηψος, νυσταγημένος, άλλα κοιμωμενός, συγκρατεί τό μαγαζί του. Και μ' έλο που δέν έχει σχεδόν τίποτα νά συγκρατή, φάτοσο ιδρώνει και ξειδρώνει στη δουλειά. Έναι τούς τοκούς με τά δάχτυλα, σκοτώνει κανέναν κοριό, ξεσκονίζει με μιά πασσαβούρα στό χέρι...

Τό κουρείο του είνε μαρό, στενό και χωματό. Οι σανιδένιοι και τραπεζομαρμένιοι τοίχοι του σου θυμίζουν τις ξεθωριασμένες μελούδες που φορούν οι άμαξάδες. Βιάζεστε άνάμεσα στό διά θαμάτα, ιδρωμένα παραθύρα, τη στενή πορτίτσα που τραβεί και σάς κλείνεται ή ψυχή σας. Πάνω άπ' την πόρτα ένα κουνούνη, λασκισμένο από την ήγρασια, τινάζεται και χτυπά άσθενικά μονακό του, άδωξω αίτια, και σάς γεμίζει κ' αυτό τό εύλογημένο θλίψη την καρδιά. Νομίζετε πως διαρκώς κάποιος ψυχροπαράει έξεί άπτα. Κι' αν κινηταχτήτε στον καθέριτη, που κρεμείται στον ένα τοίχο, θα δίητε τη φυσιογνωμία σας παραμορφωμένη άλληρητα άπ' όσες τις υερεις! Έδώ μπροστά σ' αυτόν τον καθέριτη κουνούνη και ξερώνουν, Πάνω στό τραπέζι, που είνε άπύτιο και σκονισμένο, ίδιο σαν τον Μαζάφ Κούσιμς, υπάρχουν χιλιά-δύο μαροσταυμπάσια: χτενάκια, φαλιδιά, ξεράφια, βοθρίσες μαδιμένες και ψυρμακίτες, κολώνια παρανερωμένη του ένός καπνιστή.

Μά και τό κουρείο διάζαληρό δέν κάνει παραπάνω από είκοσι πέντε καπνία.

Πάνω άπ' την πόρτα άνοιγεται άζαφνα τό στραγγίσιμα του άρροσταίριου κουνούνησού και σέ λίγο μπαίνει μέσα ένας άντρας ήλικιωμένος, με κοντοφόρι και σιβάλα. "Έχει τό κεφάλι και τό λαμό του πωλαμένα μ' ένα γυναικείο σάλι.

Έλνε ο Έρσώτ 'Ιβάνις Γιάγκωφ, νουνός του Μαζάφ Κούσιμς. Κάποτε ήταν πορτίσης στό 'Ωδέτο και τώρα ζή κοντά στην κόκκινη λίμνη και κάνει τον κλειδαρά.

—Μαζάφσκα, γιά σου μοτάκια μου! λέει στό Μαζάφ Κούσιμς, πούχει ξεχαστεί με τό σιγρίσιμα, Γιά σου κόκκινο αύγού της Λοκρόης!

'Ο Μαζάφ ανέρχεται, ξητνάει, Φιλιούνται... 'Ο Γιάγκωφ ξετυλίγει τό σάλι του, κάνει τό σταφύρο του και καθέται στην πολυθρόνα.

—Τι μαζουρά που είν' ός έδο! λέει. Δέν είνε μαρός ο δρόμος άπ' την κόκκινη λίμνη ως την πόρτα του μαγαζιού σου. Πώς;

- Πώς τά περνάτε; ρωτάει ο Μαζάφ.
- 'Ασχημα, άδελφέ μου. Είχα θέριμες.
- Τι λέτε; Θέριμες!

—Ναι, θέριμες. Ήσιον κορβδατομένος ένα μήνα. Είπα πως θα πέθανα. Τώρα μου πέφτουν τά μαλλιά. 'Ο μαζούρσ δάταζε να κουρευτώ. Θα φερτρούσουν, λέει, καινούργια μαλλιά, γερά. Τότε συλλογίστηρα κ' εγώ: "Ας πάω στό Μαζάφ. Παρά μ' ή πάω σέ κανέναν άλλο κουρέα, καλύτερα στον δικό μου. Γιατί και καλύτερα θα με κουρέη, και λεφτά δέν θα μου πάρη. Λίγο μαζουρά πέφτει τό μαγαζί του, είν' άλμθητα, μά τί βιάζεται αυτό; Κάνει και τον πορτίτσο μου. Πώς;"

'Ο Μαζάφ Κούσιμς κοινάει τό κεφάλι του. 'Ο Γιάγκωφ κιντάζεται στον καθέριτη. Φαίνεται πως ενχασοιτιέται από τό θέμα. Τό πρόσκικό του φαίνεται σικωμένο, τά χείλη του σαν τών Καλιμωχών, ή ήπιή του γονδαή και πλαδαρή και τά μάτια του σαν νίνα μπηρημένο μέσα στό μέτωπο. 'Ο Μαζάφ Κούσιμς όρχει στους ώμους του πελάτη ένα άπτρο σεντόνι με κίτρινες βούλες και τό φαλλίδι άρχινάει νά κελαιδιή στριγγιζόμενα στό δάχτυλό του.

- Θά σάς τό κόρημ ούπότεια, ως τη ρίξα; ρωτάει τό Γιάγκωφ.
- Φυσικά. Νά μοιάσω σαν άτάταρος, σαν γλίωτος! "Υστερα θα φερτρούσουν πιανότερα. Πώς;
- Πώς τά περνά ή θεία;
- 'Έτσι κ' έτσι. Ζή!.. Τις προάλλες πήρε και ξεγέννησε τη γυναικα ένός λοχαμού. Της έδωσαν ένα ρούδι!
- 'Έτσι; Ένα ρούδι!... Κρατάτε τ' ατρί σας!..

—Τό κρατώ. Κίντα μη με κόρημς... Ωί!... Πονώ!... Γιατί μου τραβάς τά μαλλιά;

—Δέν είνε τίποτα. Δίχως αυτό δέν γίνεται ή δουλειά μας... Τι κάνει ή Άννα Έρσώτονα;

—'Η κόρη μου; Καλά... Χοροστάει... Την περιασμένη βδομάδα, την Τετάρτη, την άραβωνιάσαμε με τό Σέικν, Γιατί δέν ήθελες. Τό φαλλίδι παίει με μιά νά στριγγίση. 'Ο Μαζάφ Κούσιμς κατεβάει τό χέρι του και ρωτάει τρεμουλιάρικα:

- Κοιόν άραβωνιάσαμε, είστε;
- Την Άννα.

—Πώς δηλαδή... Και με κοιόν;

—Με τον Σέικν, τον Προκάτη Πέτροβιτς. 'Η θεία του ύπηρετεί ως οικονομός στην πάροδο Χρισστόμου. Καλή γυναικα. Πετυχημένος άραβωνιάσε!.. "Όλοι μας χορίζουμε. Δόξα σοι ο Θεός. Σε μιά βδομάδα θα γίνη κ' ο γάμος. Έλα... θα γλεντήσουμε...

—Μά πως γίνεται αυτό. Έρσώτ 'Ιβάνις; λέει ο Μαζάφ Κούσιμς, κατάζλωμος και παραγμένος κ' άνοσηράνει τούς ώμους. Πώς γίνεται αυτό;... Αυτό είν' άδύνατον!.. 'Η Άννα Έρσώτονα, δηλαδή... έγω είχα αίσθημα μαζί της, είχα σκοπό... Πώς γίνεται αυτό;

—Έτσι που σου λέω. Πήραμε και την άραβωνιάσαμε. Κοιός άνθρωπος ο Προκάτης. Πώς;...

Κοιός ιδρωτας αναβάζει άπ' τό μέτωπο του Μαζάφ Κούσιμς. Άρνει τό φαλλίδι πάνω στό τραπέζι κ' άρχινάει νά τριβή τη μύτη του με τη γροθιά του.

—Εγώ τό είχα κατά νου... λέει. Δέν είνε δυνατόν. Έρσώτ 'Ιβάνις, Εγώ... έγω την άγατόσσα κ' έκανα και πρόταση της καρδιάς... Κι' ή θεία μου έδωσε τό λόγο της... Έγώ σάς τιμώσα πάντα σαν πατέρα... Σας χορεύω πάντα τζάμπα... Πάντα είχατε από μένα διάφορο, κ' όταν πέθανε ο πατέρας μου μου πήρατε τον καναπέ και δέκα ρούβλια και δέν μου τά δώσατε πίσω... Ομιάστε;...

—Πώς δέν θυμάται! Ομιάται. Μόνο που δέν κάνει για γουατρός έσύ, Μαζάφ. Δέν είσαι σού για γουατρός, άδελφούλη μου... Οίς χοίμια έχεις, ούτε θεία καθός πρότα... 'Η τέχνη σου είνε πισοτένια... Κι' ο Σέικν είνε πλούσιος;

—'Ο Σέικν είνε γουαμένος στό συνδικάτο. "Έχει καταθέσει έξεί χιλία πεντακόσια ρούβλια... Έτσι είνε, άδελφέ μου... Άδικα τώρα γάνεις τά λόγια σου. "Ο τι έγινε, δέν ξεγίνεται, Μαζάφσκα!... Γύρψε άλλη νύφη... Δέν χάλωσε ο κόρημς!... Κούρεψε, λοιπόν! Τι στάθμας;

'Ο Μαζάφ Κούσιμς σοκπαίνει και δέν σαλεύει. "Υστερα βγάσει άπ' την τσέπη του τό ματηή του κ' άρχινάει τό κλάμα.

—Αίντε νύ, τον παρηγοράει ο Έρσώτ 'Ιβάνις. Άστα, κιάμενε!.. Για δες πως σκορίζει, σαν γυναικά!... Τελίωση πρώτα με τά μαλλιά μου κ' έπειτα κλάε. Πάρε τό φαλλίδι.

'Ο Μαζάφ Κούσιμς παίρνει τό φαλλίδι, τό κιντάει με σιγνή άδιάρρητα και τό άρνει πάνω. Τά χέρια του τρέκουν.

—Δέν μπορώ! λέει. Δέν μπορώ τώρα, δύναμη δέν μοιάει! Αυστηγμένος που είμαι!... Και κεινη δυστηγμένη!.. Αγαπάμεστε, δώσατε λόγο και μιά χορίζατε... κωκοί άνθρωποι, άσπαχολοί... Φύγετε, Έρσώτ 'Ιβάνις! Δέν μπορώ να σάς δοί. Σκοπιμιστήτε, σάς παρακαλώ!..

—Καλά, θα περάσω αύριο, Μαζάφσκα. Θα με τελίωσης αύριο. Κονογύριο, περισσεφά μου! —Καλά!.. Καλά!..

—Πήγαγε... Κι' εγώ θάρω πάλι νορίς, τό ποσί. Πούχασε και μην κλάε...

Τό μουσ κεφάλι του Έρσώτ 'Ιβάνις είνε κορημένο ως τη ρίζα. Μοιάει σαν άνθρωπος τών κατεργών. Καταλαβαίνει ότι δέν είνε σοστό νά φρή έτσι, άλλα τί να κάνει! Τελίγει τό σάλι στό κεφάλι του και βγαίνει άπ' τό κουρείο.

'Ο Μαζάφ Κούσιμς, μένοντας μοναχός του, καθέται σέ μιά γωνιά και ξεκασίζει νά κλάη σιγά.

Την άλλη μέρα, πρωί-πρωί, ο Έρσώτ 'Ιβάνις ξαναγορζει.

—Τι θέλετε; τον ρωτάει ψυχρά ο Μαζάφ Κούσιμς.

—Ν' άποτελειώσης τά μαλλιά μου. Μαζάφσκα. Τά μουσ μέινανε άκοστα.

—Δώστε τά χοίματα πρώτα. Δέν σάς χορεύω τζάμπα. Άκούσατε τί είπα; Είπα: Δέν σάς χορεύω τζάμπα. Καλά!..

'Ο Έρσώτ 'Ιβάνις, χωρίς νά πη ούτε λέσει, φέρνει. Κι' ως τόρα άκόμα τά μουσ μαλλιά του είνε μαζώτερα άπ' τ' άλλα. Τό κοίρημα με χοίματα τό θεωρεί πολιτέια και γ' αυτό περιμένει νά μεγαλώσουν τά κοιμένα του μαλλιά και νά φθάσουν τ' άλλα. τ' άκοστα! "Έτσι υποκορημένος γλέντησε και στό γάμο. Κι' ούτε θα τό ξενακούρη πεισ τί ζωή του τά μαλλιά του. Ποτέ... ποτέ πειά!.. Γιατί ο Μαζάφ Κούσιμς, ο άπογοητευμένος γουατρός, δέν θέλει να τον ξεναούη στό μάτια του. Ποτέ... Ποτέ... Κατάσβεσε;... Α. ΤΣΕΧΩΦ

'Ο συγγραφέυς του διηγήματος Ρώσος λογοτέχνης Άντ. Τσέχωφ.

ΓΝΩΜΙΚΑ

—'Η διαφορά μεταξύ της κομωδίας της ζωής και μιάς θεατρικής κομωδίας είνε ότι ή τελευταία προτομαίνεται πριν παρθη.

—'Όσο προκορεί ο πολιτισμός άχρηστείται πολλές από τις καλές τέχνες. 'Η λογαρηκή άντικαταστήρη από τη φρογογραφία, τό θέατρο από τών κινηματογοφών, ή μουσική μεταβιδάεται με τό ραδιόφωνο και τό μνηστορήμα τό άντικατέστηρη από άναγνώσματα τών έφημερηδών. Στο μέλλον τό καλύτερο άνήρωισμα θα είνε ή ζωή.